

Sygn. akt II CSK 316/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa S. D., M. A. i Ł. M.

przeciwko [...] K. [...] w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego po 1.200 (jeden tysiąc dwieście)
złotych na rzecz każdego z powodów tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej [...] K. [...] w C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 11 października 2013 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości prawne, które nasunęły się sądowi odwoławczemu przy rozpoznawaniu apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Tezę, iż w sprawie występuje tego rodzaju kwestia prawna, uznać należy za zasadną wtedy, gdy nie została ona jeszcze rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy

lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Sformułowane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii, czy dla skutecznego podniesienia przez stronę zarzutu nadużycia przez przeciwnika procesowego przysługującego mu prawa podmiotowego niezbędne jest szczegółowe i konkretne wskazanie, którą z zasad moralnych i etycznych norm postępowania przeciwnik naruszył, a jeśli tak, to czy jest to ograniczone w czasie. Tak sformułowane zagadnienie nie ma jednak waloru nowości ani istotności, albowiem podniesiona kwestia jest przedmiotem szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, przytoczonych przykładowo w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2013 roku, sygn. II CSK 438/12 (por. k. 614-620 akt niniejszej sprawy). Kolejną wypowiedź Sądu Najwyższego w tej materii, zwłaszcza wobec argumentacji zawartej w przytoczonym wyżej wyroku Sądu Najwyższego, jak i wobec treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego, uznać więc należy w istocie za zbędną.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. W oparciu o art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c. zasądzono od pozwanego po 1.200 złotych na rzecz każdego z powodów, łącznie 3.600 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powodów w związku z wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną.